

**FÖRR ELLER SENARE
EXPLODERAR JAG**

**FÖRR ELLER SENARE
EXPLODERAR JAG**

JOHN GREEN

Översättning av Ylva Stålmarch

**BONNIER
CARLSEN**

FÖRR ELLER SENARE EXPLODERAR JAG

Copyright © 2012 by John Green

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition published by arrangement with Dutton Children's Books, a division of Penguin Young Readers's Group, a member of Penguin Group (USA) Inc.

Utgiven enligt överenskommelse med Ia Atterholm Agency

Utgiven i Sverige av Bonnier Carlsen bokförlag 2013

Originalalets titel: *The Fault in Our Stars*

Översättning av Ylva Stålmarch

Omslag av Sofia Scheutz

Sättning av Sandra Bergström/Bonnier Carlsen

Tryck av UAB PRINT IT i Litauen, 2013

ISBN 978-91-638-7366-9

www.bonniercarlsen.se

TILL ESTHER EARL

Medan tidvattnet strömmade in såg den holländske tulpanmannen ut över havet: ”Förenare genmälare förgiftare fördunklare uppenbarare. Se på det, hur det höjer sig upp och höjer sig ner och tar allt med sig.”

”Vad är det?” frågade jag.

”Vatten”, sa holländaren. ”Ja, och så tid.”

– PETER VAN HOUTEN: *Ett storslaget lidande*

FÖRFATTARENS KOMMENTAR

Det här är inte så mycket en författares kommentar, som en författares påminnelse om det finstilta, vad som stod för ett par sidor sedan: Den här boken är en fiktiv berättelse. Jag har hittat på den.

Varken romaner eller deras läsare är betjänta av att man försöker utröna om det döljer sig fakta i en berättelse. Sådana försök är ett angrepp mot själva tanken att påhittade berättelser kan vara viktiga, vilket på något vis är det grundläggande antagandet för vår art.

Jag uppskattar ert samarbete härvidlag.

KAPITEL ETT

På senvintern mitt sjuttonde levnadsår kom min mamma fram till att jag var deprimerad, antagligen för att jag sällan gick hemifrån, låg rätt mycket i sängen, läste samma bok om och om igen, inte åt så ofta och ägnade en ganska stor del av min rikliga fritid åt att tänka på döden.

Varje gång man läser en broschyr eller hemsida eller något om cancer finns depression med på listan över cancers biverkningar. Men egentligen är depression inte en biverkning av cancer. Depression är en biverkning av döendet. (Cancer är också en biverkning av döendet. Nästan allt är det, faktiskt.) Men mamma ansåg att jag behövde behandling, så hon tog med mig till min ordinarie läkare, doktor Jim, som höll med om att jag praktiskt taget höll på att drunkna i en förlamande och helt och hållet klinisk depression och att man därför borde justera min medicinering, samt se till att jag gick med i en stödgrupp som träffades en gång i veckan.

Den här stödgruppen hade ett skiftande persongalleri,

där alla befann sig i olika stadier av tumörbaserad ohälsa. Varför skiftande? En biverkning av döendet.

Stödgruppen var förstås deprimerande som fan. Det var möte varje onsdag i källaren till en stenkyrka byggd i form av ett kors. Vi satt allihop i en ring precis i mitten av korset, i skärningspunkten mellan de två brädorna, där Jesus hjärta måste ha varit.

Jag noterade det eftersom Patrick, stödgruppens ledare och den ende i rummet som var över arton, pratade om Jesus hjärta på vartenda jäkla möte; en massa snack om att vi som unga canceröverlevare satt mitt i Kristus jättehelig hjärta och allt vad det var.

Så här gick det till i Guds hjärta: Vi sex eller sju eller tio som var med gick eller rullade in, plockade åt oss av ett torftigt urval kakor och läsk, slog oss ner i Tillitens ring och lyssnade på Patrick när han för tusende gången återgav sin deprimerande sorgliga livshistoria – om hur han fick cancer i punkterna och skulle dö men inte dog, så här var han nu, en fullvuxen vuxen i en kyrkkällare i Amerikas 137:e trevligaste stad, frånskild, tevespelsberoende och i stort sett utan vänner, hankade sig nödtorftigt fram på att exploatera sitt carcinogena förflutna och jobbade på att skaffa sig en masterexamen som inte skulle förbättra hans karriärmöjligheter. Under tiden väntade han, som alla vi andra, på att damoklessvärdet skulle skänka honom den befrielse han hör och häpna undslapp för alla dessa år sedan, då cancer tog båda hans kulor men sparade vad bara den mest generösa person skulle kalla hans liv.

OCH SÅ BRA KAN DET GÅ FÖR ER OCKSÅ!

Sedan presenterade vi oss: Namn. Ålder. Diagnos. Och hur vi mårde i dag. Jag heter Hazel, sa jag när det blev min tur. Sexton. Först sköldkörteln, nu med en imponerande och sedan länge bofast satellitkoloni i lungorna. Och jag mår helt okej.

När vi hade gått laget runt frågade Patrick alltid om det var någon som hade något att berätta för de andra, och så drog stödsnacket igång i ringen: det pratades om att slåss och kämpa och vinna och krympa och röntga. I rättvisans namn måste det sägas att Patrick lät oss prata om att dö också. Men de flesta var inte döende. De flesta skulle nå vuxen ålder precis som Patrick.

(Det här innebar att det fanns en hel del konkurrens med i bilden, för det var inte bara själva cancern vi ville besegra, utan också de andra i rummet. Som till exempel, och jag fattar att det är irrationellt, men när de talar om för en att man har typ tjugo procents chans att leva i fem år till, så sätter matteapparaten igång i huvudet och man räknar ut att det är en på fem ... och så ser man sig omkring och tänker, som vilken frisk person som helst skulle göra: Jag måste överleva fyra av de här jävlarna.)

Det enda förmildrande inslaget i stödgruppen var Isaac, en mager kille med avlångt ansikte och rakt blont hår som hängde ner över ena ögat.

Ögonen var nämligen hans problem. Han hade en fullständigt osannolik typ av ögoncancer. Ena ögat hade blivit bortopererat när han var liten, så nu hade han sådana där

tjocka glasögon som fick ögonen (både det riktiga och det av glas) att se övernaturligt kolossala ut, som om hela huvudet i stort sett bara bestod av låtsasögat och det riktiga ögat som stirrade på en. Såvitt jag förstod av det lilla Isaac berättade för gruppen, så hade han fått ett återfall som innebar att det kvarvarande ögat svävade i livsfara.

Isaac och jag kommunicerade nästan uteslutande genom suckar. Varje gång någon diskuterade anticancerdieter eller pratade om att snorta malda hajfenor eller något kastade han en blick på mig och suckade lätt. Jag svarade med en mikroskopisk huvudskakning och en utandning.

Så stödgruppen sög, och efter några veckor hade jag bara lust att lägga mig och sparka och skrika för att jag var så trött på alltihop. Faktum är att samma onsdag som jag blev bekant med Augustus Waters gjorde jag mitt allra bästa för att få hoppa av stödgruppen. Det var när jag satt i soffan med mamma under tredje etappen av vårt tolvtimmarsmaraton av förra säsongens *America's Next Top Model*, som jag visserligen redan hade sett, men ändå.

Jag: "Jag vägrar vara med i stödgruppen."

Mamma: "Ett av symtomen på depression är att man inte vill delta i aktiviteter."

Jag: "Snälla, kan jag inte bara få titta på *America's Next Top Model*? Det är en aktivitet."

Mamma: "Tevetittande är en passivitet."

Jag: "Men mamma, snälla."

Mamma: "Hazel, du är tonåring. Du är inget småbarn

längre. Du behöver skaffa dig kamrater, komma hemifrån och leva ditt eget liv.”

Jag: ”Om du vill att jag ska vara tonåring, så skicka mig inte till stödgruppen. Köp ett falskt id-kort åt mig så att jag kan gå på klubbar och dricka vodka och ta gräs.”

Mamma: ”Man *tar* inte gräs, till att börja med.”

Jag: ”Där ser du, det är sådant jag skulle ha vetat om du hade gett mig ett falskt id-kort.”

Mamma: ”Du ska åka till stödgruppen.”

Jag: ”WÄÄÄÄÄÄÄÄ.”

Mamma: ”Hazel, du är värd ett bra liv.”

Det fick tyst på mig, fast jag lyckades inte förstå hur närvaro i stödgruppen stämde in på definitionen av *bra liv*. Men jag gick med på att åka dit – efter att ha förhandlat mig fram till rätten att spela in de ett och ett halvt avsnitten av *ANTM* som jag skulle missa.

Jag var med i stödgruppen av samma skäl som jag tidigare hade låtit sjuksköterskor med bara ett och ett halvt års högskoleutbildning förgifta mig med exotiskt namngivna kemikalier: Jag ville göra mina föräldrar glada. Det finns en enda sak här i världen som är jävligare än att dö i cancer när man är sexton och det är att ha ett barn som dör i cancer.

Mamma körde in på den runda infarten bakom kyrkan klockan 16.56. Jag låtsades greja med syrgastuben ett tag bara för att dra ut på tiden.

”Vill du att jag ska bära in den åt dig?”

”Nej, jag tar den”, sa jag. Den cylindriska gröna tuben vägde bara ett par kilo och jag hade en liten stålvagn att dra den i. Den levererade två liter syre per minut åt mig genom en näskateter, en genomskinlig slang som delade på sig precis under halsen, gick runt bakom öronen och sedan förenades på nytt i mina näsborrar. Den här anordningen var nödvändig, eftersom mina lungor inte klarade av att sköta sitt jobb.

”Jag älskar dig”, sa mamma när jag klev ut.

”Och jag älskar dig, mamma. Vi ses klockan sex.”

”Skaffa dig kompisar nu!” sa hon genom den öppna bilrutan medan jag gick därifrån.

Jag ville inte ta hissen, för hissåkning är en Sista dagarna-aktivitet i stödgruppen, så jag gick nerför trappan. Jag tog en kaka och hällde upp lite läsk i en plastmugg och sedan vände jag mig om.

En kille stirrade på mig.

Jag var alldeles säker på att jag aldrig hade sett honom förut. Med sin långa, smidigt muskulösa kropp fick han den formgjutna plaststolen han satt i att verka liten. Mahognybrunt hår, rakt och kort. Han såg ut att vara i min ålder, kanske ett år äldre, och satt utstuderat nonchalant med svanskotan på stolskanten och ena handen till hälften nedstoppad i fickan på de mörka jeansen.

Jag tittade bort, plötsligt medveten om alla mina myriader av fel och brister. Jag hade ett par gamla jeans som en gång hade suttit tajt men nu hängde på konstiga ställen, och en gul T-shirt som skyltade med ett band jag inte gillade

längre. Och så håret: Det var klippt i en kort page och jag hade inte ens brytt mig om att borsta det. Dessutom hade jag löjligt tjocka hamsterkinder, en biverkning av behandlingen. Jag såg ut som en normalbyggd person med en ballong till huvud. För att inte tala om de svullna vristerna. Och ändå – jag kastade en snabb blick på honom och då tittade han fortfarande på mig.

Plötsligt fattade jag varför det kallas för *ögon-kontakt*.

Jag gick in i ringen och satte mig ner bredvid Isaac, två stolar från killen. Jag kikade igen. Han betraktade mig fortfarande.

Alltså, jag måste bara få säga en sak: Han var snygg. Om en ickesnygg kille stirrar oupphörligt på en är det i bästa fall pinsamt och i värsta fall en form av antastande. Men en snygg kille ... tja.

Jag tog fram mobilen och klickade på den för att se vad klockan var: 16.59. Ringen fylldes på med otursdrabbade tolv- till artonåringar och sedan inledde Patrick mötet med att läsa sinnesrobönen med oss: *Gud, ge mig sinnesro att acceptera det jag inte kan förändra, mod att förändra det jag kan och förstånd att inse skillnaden*. Killen stirrade fortfarande på mig. Jag kände mig ganska rödflammig.

Till slut bestämde jag mig för att det enda rätta var att glo tillbaka. Killar har ju faktiskt inte monopol på stirrande. Så jag kollade in honom medan Patrick för tusende gången berättade om sin brist på kulor och allt det där, och snart utvecklades det till en stirrkamp. Efter en stund log killen och vek undan med sina blå ögon. Nästa gång han tittade

på mig höjde jag på ögonbrynen för att säga: *Jag vinner.*

Han ryckte på axlarna. Patrick fortsatte och sedan var det äntligen dags för presentationerna. "Isaac, du kanske vill börja i dag. Jag vet att du har en svår pärs framför dig."

"Ja", sa Isaac. "Jag heter Isaac. Jag är sjutton. Det verkar som om jag måste opereras om ett par veckor och efter det kommer jag att bli blind. Inte för att klaga eller så, för jag vet att många här har det ännu värre, men alltså, det suger att bli blind. Men det hjälper att jag har min tjej. Och kompisar som Augustus." Han nickade mot killen, som nu hade ett namn. "Så liksom", fortsatte Isaac. Han tittade ner på sina händer, som han hade flätat in i varandra så att de såg ut som toppen av en tipi. "Det är inget att göra åt."

"Vi finns här för dig, Isaac", sa Patrick. "Låt Isaac få höra det, hörni." Så vi sa allihop i kör: "Vi finns här för dig, Isaac."

Michael stod näst i tur. Han var tolv. Han hade leukemi. Han hade alltid haft leukemi. Han mådde rätt bra. (Sa han åtminstone. Han hade tagit hissen.)

Lida var sexton och tillräckligt söt för att locka den snygga killens blickar till sig. Hon var stammis – på väg att tillfriskna från blindtarmscancer, något jag aldrig hade hört talas om förut. Hon sa – som hon gjort varje gång så länge jag hade varit med i stödgruppen – att hon kände sig *stark*, vilket lät som skryt i mina öron när jag kände de syresippande stiften kittla i näsborrarna.

Det var fem till innan de kom fram till honom. Han log lite när det blev hans tur. Hans röst var låg, raspig och död-

ligt sexig. ”Jag heter Augustus Waters”, sa han. ”Jag är sjutton. Jag fick en liten släng av osteosarkom för ett och ett halvt år sedan och jag är här i dag bara för att Isaac bad mig hänga med.”

”Hur mår du?” frågade Patrick.

”Åh, jag mår finfint.” Augustus Waters log med ena mun-gipan. ”Jag sitter i en bergochdalbana som bara åker uppåt.”

När det blev min tur sa jag: ”Jag heter Hazel. Jag är sexton. Sköldkörteln och metastaser i lungorna. Jag mår okej.”

Timmen gick snabbt framåt. Strider återberättades, små drabbningar som hade vunnits i krig som med säkerhet skulle förloras. Man klamrade sig fast vid hoppet, upphöjde och förtalade sina familjer, var överens om att kompisarna helt enkelt inte fattade; det gråts och det tröstades. Varken Augustus Waters eller jag sa något mer förrän Patrick frågade: ”Augustus, du kanske skulle vilja berätta för gruppen vad du är rädd för?”

”Rädd för?”

”Ja.”

”Jag är rädd för att bli bortglömd”, sa han utan ett ögonblicks paus. ”Jag är lika rädd för det som ordspråkets blinde man som är rädd för mörkret.”

”Inte än”, sa Isaac och log.

”Var det där okänsligt av mig?” frågade Augustus. ”Jag kan vara lite blind för andras känslor.”

Isaac skrattade, men Patrick satte ett förmanande pek-finger i luften och sa: ”Augustus. Var snäll och återgå till *dig* och *din* kamp. Du sa att du är rädd för att bli bortglömd?”

”Just det”, svarade Augustus.

Patrick verkade tappa fattningen. ”Är det, hm, är det någon som skulle vilja kommentera det?”

Jag hade inte gått i en riktig skola på tre år. Mina föräldrar var mina två bästisar. Min tredje bästis var en författare som inte kände till min existens. Jag var rätt blyg av mig – inte handviftartypen.

Men för en gångs skull bestämde jag mig för att säga något. Jag räckte upp handen till hälften och Patrick sa genast med tydlig förtjusning: ”Hazel!” Han såg det säkert som att jag började öppna mig. Ta del i gruppen.

Jag tittade på Augustus Waters, som tittade tillbaka på mig. Man kunde nästan se rakt igenom hans ögon, så blå var de. ”Det kommer att komma en tid”, sa jag, ”då vi alla är döda. Det kommer att komma en tid då det inte finns några människor kvar som kan minnas att någon någonsin existerade eller att vår art någonsin gjorde någonting. Det kommer inte att finnas kvar någon som kan minnas Aristoteles eller Kleopatra, än mindre dig. Allt vi gjorde och byggde och skrev och tänkte och upptäckte kommer att vara glömt och allt det här” – jag gjorde en gest ut mot rummet – ”kommer att ha varit till ingen nytta. Kanske kommer den tiden snart, kanske dröjer det miljontals år, men även om vi skulle överleva att solen slocknar så kommer vi inte att finnas kvar för evigt. Det fanns en tid innan organismerna blev till medvetna varelser och det kommer en tid efter det. Så om du tycker att människans ofrånkomliga glömska är ett bekymmer kan jag bara råda dig att inte

tänka på saken. Gud vet att det är så alla andra gör.”

Jag hade lärt mig det här av min tredje bästis, som jag nämnde förut, nämligen Peter Van Houten, den enstörige författaren till *Ett storslaget lidande*, boken som var det närmaste en Bibel jag hade. Peter Van Houten var den ende jag någonsin stött på som verkade (a) förstå hur det är att vara döende och (b) inte ha dött.

När jag var klar följde en lång tystnad och jag såg ett leende bre ut sig över hela Augustus ansikte – inte det lilla sneda leendet hos killen som försökte se sexig ut medan han stirrade på mig, utan hans riktiga leende, för stort för ansiktet. ”Helvete”, sa Augustus tyst. ”Du är visst något alldeles extra.”

Ingen av oss sa något under resten av mötet. På slutet måste vi hålla varandra i handen allihop, medan Patrick bad en bön med oss. ”Herre Jesus Kristus, vi är församlade här i ditt hjärta, *bokstavligen i ditt hjärta*, som canceröverlevare. Du och endast du känner oss såsom vi känner oss själva. Led oss till livet och ljuset, genom våra prövningar. Vi ber för Isaacs ögon, för Michaels och Jamies blod, för Augustus skelett, för Hazels lungor, för James strupe. Vi ber att du ska hela oss och att vi ska få känna din kärlek och din frid som övergår allt förstånd. Och vi minns i våra hjärtan dem vi kände och älskade, som har fått komma hem till dig: Maria och Kade och Joseph och Haley och Abigail och Angelina och Taylor och Gabriel och . . .”

Det var en lång lista. Det finns en massa döda människor i världen. Och medan Patrick malde vidare, läste upp nam-

nen från ett papper eftersom de var för många att minnas utantill, blundade jag och försökte tänka som om jag bad, fast jag mest tänkte på den dag då mitt namn skulle leta sig in på den där listan, alldeles på slutet när alla hade tröttnat på att lyssna.

När Patrick var färdig sa vi vårt löjliga mantra tillsammans – VI LEVER VÅRT BÄSTA LIV I DAG – och sedan var det över. Augustus Waters reste sig och gick fram till mig. Hans gång var lika sned som leendet. Han tornade upp sig över mig, men ställde sig en bit bort så att jag inte skulle behöva böja på nacken för att se honom i ögonen. ”Vad heter du?” frågade han.

”Hazel.”

”Nej, hela namnet.”

”Hm, Hazel Grace Lancaster.” Han tänkte just säga något mer, när Isaac kom fram. ”Vänta lite”, sa Augustus och satte upp ett finger. Sedan vände han sig till Isaac. ”Det här var faktiskt ännu värre än du fick det att låta som.”

”Jag sa ju att det var trist.”

”Varför går du hit?”

”Jag vet inte. Det kanske hjälper lite?”

Augustus lutade sig närmare Isaac som om han inte ville att jag skulle höra. ”Är hon stammis?” Jag hörde inte Isaacs svar, men Augustus sa: ”Ja, verkligen.” Han satte händerna på Isaacs axlar och tog sedan ett litet steg ifrån honom. ”Berätta för Hazel om läkarbesöket.”

Isaac lutade sig mot läsk- och kakkbordet och riktade sina uppförstorade ögon mot mig. ”Visst. Jo, jag kom in på mot-

tagningen i morse och sa till min kirurg att jag hellre skulle vara döv än blind. Då sa han: 'Det är inte så det funkar' och jag sa: 'Nej, jag fattar att det inte funkar så, jag säger bara att jag hellre skulle vara döv än blind om jag fick välja, vilket jag inser att jag inte får', och då sa han: 'Det fina är att du inte kommer att bli döv', och jag sa: 'Tack för att du förklarar att jag inte kommer att bli döv av ögoncancer. Jag känner mig så lyckligt lottad för att en intellektuell gigant som du vill nedlåta sig till att operera mig.'"

"Låter som en vinnartyp", sa jag. "Jag tror att jag ska försöka skaffa mig lite ögoncancer bara för att få lära känna honom."

"Lycka till. Men alltså, jag borde nog gå nu. Monica väntar. Jag måste titta på henne en massa medan jag kan."

"Ska vi spela *Counterinsurgence* i morgon?" frågade Augustus.

"Absolut." Isaac gick iväg och tog trappan två steg i taget.

Augustus Waters vände sig till mig. "Bokstavligen", sa han.

"Bokstavligen?" frågade jag.

"Vi befinner oss bokstavligen i Jesus hjärta", sa han. "Jag trodde att vi var i källaren till en kyrka och så är vi bokstavligen i Jesus hjärta."

"Någon borde berätta det för Jesus", sa jag. "Jag menar, det måste ju vara farligt att ha hjärtat fullt av cancersjuka barn."

"Jag skulle gärna berätta det för honom själv", sa Augustus, "men dessvärre sitter jag bokstavligen instängd i hans

hjärta, så han skulle inte höra mig.” Jag skrattade. Han skakade på huvudet och bara såg på mig.

”Vad är det?” frågade jag.

”Inget”, sa han.

”Varför tittar du på mig så där?”

Augustus smålog. ”För att du är vacker. Jag tycker om att titta på vackra människor och jag har sedan en tid tillbaka bestämt mig för att inte förneka mig existensens enklare nöjen.” Sedan följde en kort, pinsam tystnad. Augustus plöjde sig igenom den: ”Jag menar, i synnerhet eftersom allt det här, som du så elegant påpekade, kommer att bli bortglömt.”

Jag liksom skrattade eller suckade eller andades ut lite småhostigt och sedan sa jag: ”Jag är inte va. . .”

”Du är som Natalie Portman i en framtidssaga. Som Natalie Portman i *V för Vendetta*.”

”Den har jag aldrig sett”, sa jag.

”Har du inte?” sa han. ”Kortsnaggad skitsnygg tjej ogillar auktoriteter och kan inte låta bli att falla för en kille som hon vet att hon kommer att få problem med. Det är din självbiografi, vad jag kan se.”

Varenda stavelse flirtade. Ärligt talat blev jag rätt tänd på honom. Jag visste inte ens att jag *kunde* bli tänd på killar – inte så här i verkligheten.

En yngre tjej gick förbi oss. ”Läget, Alisa?” frågade han. Hon log och mumlade: ”Hej, Augustus.”

”Memorialfolk”, förklarade han. Memorial var det stora forskningssjukhuset. ”Var går du nånstans?”

”Barnsjukhuset”, sa jag, pipigare på rösten än jag hade tänkt mig. Han nickade. Samtalet verkade vara avslutat. ”Jaha”, sa jag och nickade lite mot trappan som ledde ut från Jesus bokstavliga hjärta. Jag vickade ner vagnen på hjulen och började gå. Han haltade fram bredvid mig. ”Okej, men då ses vi kanske nästa gång?” frågade jag.

”Du borde se den”, sa han. ”*V för Vendetta*, menar jag.”

”Visst”, sa jag. ”Jag ska kolla upp den.”

”Nej, jag menar med mig. Hemma hos mig”, sa han. ”Nu.”

Jag hejdade mig i steget. ”Jag känner dig knappt, Augustus Waters. Du kanske är en yxmördare.”

Han nickade. ”Så sant, Hazel Grace.” Han gick förbi mig, bred om axlarna under den gröna tröjan och rak i ryggen. Han lutade bara en aning åt höger när han gick stadigt och självsäkert på vad som måste vara ett protesben. Ibland tar osteosarkomet en arm eller ett ben ifrån en, bara för att kolla in en. Sedan, om det gillar en, tar det resten.

Jag följde med honom uppför trappan, men kom på efterkälken när jag sakta drog mig uppåt, eftersom trappor inte är något expertområde för mina lungor.

Och så var vi ute ur Jesus hjärta och stod på parkeringen och vårbrisen var bara en aning för mycket åt det kyliga hållet för att vara perfekt och eftermiddagsljuset var himmelskt i sin smärtsamhet.

Mamma var inte där än och det var ovanligt, för hon brukade nästan alltid vänta på mig. Jag såg mig omkring och upptäckte en lång, kurvig brunett som hade tryckt upp Isaac mot kyrkans stenvägg och kysste honom hetsigt. De

stod så nära att jag kunde uppfatta de konstiga ljuden från deras munnar och hörde honom säga: "Alltid" och henne säga "Alltid" till svar.

Plötsligt stod Augustus bredvid mig och halvviskade: "De tror starkt på offentliga ömhetsbetygelser."

"Vad menar de med 'alltid'?" De sörplande ljuden intensifierades.

"Alltid är deras grej. De ska *alltid* älska varandra och så där. Jag skulle tro att de har sms:at ordet *alltid* till varandra minst fyra miljoner gånger det senaste året."

Ett par bilar till kom och plockade upp Michael och Alisa. Nu var det bara Augustus och jag kvar, och vi tittade på Isaac och Monica när de snabbt avancerade, som om de inte alls stod och lutade sig mot en helig byggnad. Han trevade över hennes T-shirt tills han hittade det ena bröstet och började känna på det, höll handflatan stilla medan fingrarna pillade omkring. Jag undrade om det var skönt. Det såg inte skönt ut, men jag bestämde mig för att förlåta Isaac, eftersom han skulle bli blind. Sinnena måste få fröjdas så länge hungern ännu finns och allt vad det är.

"Tänk dig att köra den där sista turen till sjukhuset", sa jag tyst. "Sista gången någonsin som man kör bil."

Utan att titta på mig sa Augustus: "Där förstörde du känslan, Hazel Grace. Jag försöker observera ung kärlek i all dess överdådiga pinsamhet."

"Jag tror att han gör illa hennes bröst", sa jag.

"Ja, det är svårt att avgöra om han försöker hetsa upp henne eller letar efter knölar." Sedan stack Augustus Waters

handen i fickan och tog upp ett cigarettpaket, av alla saker. Han öppnade det och satte en cigarett mellan läpparna.

”Menar du *allvar*?” frågade jag. ”Tror du att det där är coolt? Herregud alltså, nu förstörde du just *hela grejen*.”

”Vilken grej?” frågade han och vände sig mot mig. Cigaretten hängde otänd i den raka mungipan.

”Hela grejen att en kille som inte är oattraktiv eller ointelligent och till synes inte oacceptabel på något annat sätt heller stirrar på mig och påpekar att ordet ’bokstavligen’ används på fel sätt och jämför mig med skådespelerskor och bjuder hem mig till sig för att titta på film. Men det ska förstås alltid finnas en *hamartia* och i ditt fall är det att, herregud alltså, trots att du FÖR HELVETE HAR HAFT CANCER så betalar du pengar till ett företag för att skaffa dig ÄNNU MER CANCER. Åh herregud. Jag ska bara tala om att det SUGER att inte kunna andas. Vilken total jävla besvikelse. *Total*.”

”*Hamartia*?” frågade han, fortfarande med cigaretten i munnen. Hans käklinje blev skarpare av den. Han hade en himla fin käklinje, dessvärre.

”Ett ödesdigert misstag”, förklarade jag och vände mig bort. Jag gick mot trottoaren och lämnade Augustus Waters bakom mig, och sedan hörde jag en bil komma körande. Det var mamma. Hon hade väntat för att jag skulle få chansen att skaffa mig kompisar eller något.

Jag kände en konstig blandning av besvikelse och ilska välla upp inom mig. Jag vet inte riktigt vad det var för en känsla, bara att det var *mycket* av den och att jag både ville

smälla till Augustus Waters och byta ut mina lungor mot lungor som var bättre på att göra sitt jobb. Jag stod med mina converse på trottoarkanten och hade syrgastuben som en hindrande boja i vagnen bredvid mig, och medan mamma närmade sig kände jag en hand ta min.

Jag ryckte mig loss, men vände mig mot honom.

”Man dör inte av dem om man inte tänder dem”, sa han, precis när mamma kom fram till trottoaren. ”Och jag har aldrig tänt någon. Det är en metafor, förstår du. Man sätter den dödande grejen mellan tänderna, men man ger den inte makten att döda.”

”En metafor”, sa jag tvivlande. Mamma lät bilen gå på tomgång.

”En metafor”, sa han.

”Du väljer att basera dina handlingar på deras metaforiska resonanser . . .”, sa jag.

”Ja, precis.” Han log. Ett stort, oförställt fånflin. ”Jag tror starkt på metaforer, Hazel Grace.”

Jag vände mig mot bilen. Knackade på rutan. Den vevades ner. ”Jag ska se en film med Augustus Waters”, sa jag. ”Du kan väl spela in de nya avsnitten i *ANTM*-maratonet åt mig?”